

За Blisme се загатна още при похода на Барбароса, дѣто се и посочи до колко той може да се счита тождественъ съ Влисонъ на Анна Комнена. Двама отъ най-послѣднитѣ коментатори на Вилхардуена, а именно Парі и Бушѣ, твърдятъ, че споменуваниятъ отъ него градъ Blisme е днешниягъ Сливенъ ¹⁾. Идването на императора Хенри въ Blisme, както и на самия Калоянъ въ дадения случай е било въ края на октомври 1206 г. Хенри спира на лагеръ прѣдъ самия градъ, но наскоро идва единъ грѣкъ и му съобщава, че заробенитѣ отъ Калояна грѣци, заедно съ женитѣ и колята имъ, сж на три мили далечъ отъ Blisme въ една долина. Латинитѣ начело Хенриева братъ и други вождове се отправятъ къмъ посоченото мѣсто и дѣйстви-телно намиратъ плѣненитѣ (20,000 д. и 3,000 коля), пазени отъ българска войска, която се разпрѣснала. Възможно е, тукъ да не е билъ лично Калоянъ, а оставенитѣ войници при плѣненитѣ да сж били просто стража. Тѣй или инакъ, тѣй докаранитѣ до тука роби сж били върнати по домо-ветѣ си. На другия день Хенри се отправя обратно за Одринъ. По-подробенъ отъ Вилхардуена е билъ Рамнузиусъ ²⁾ Спо-

гари, а не грѣци, и послѣднитѣ нѣма защо да бѣгатъ въ планинитѣ. Тѣй се наричатъ българитѣ даже и въ 1396 г., въ хроникитѣ за кръстоносния походъ срѣщу Баязида и боя при Никополъ. Въ първия, както и въ втория случай, Грес значи источно-православенъ, за разлика отъ западнитѣ католици.

¹⁾ Bouchet Em., *la Conquête de Const.*, I и II. 318, 354; 271, 352; у Paris (p. 147, 325) Blisme е Blime или съ вариантъ: Βλίσμου, Σάλλιον. За изкривени собствени имена ср. Ferme вмѣсто Thermae; Исакъ или Киръ Исакъ е Tirsachio (Ann. Godefr. Monochi, 271); Dacia е Dania (ib. 292), а Одринъ въ Tagenonis Decani Potavensis (descrip. exped. etc.) е Argonopolimi; Анхияло въ дѣлежа между френци и венецианци е Branchiali и т. н. Blisme е съ разни варианти: Blime въ Paris, Blisnie въ Viginere (p. 165), Blisne въ Candius (l'Emp. de Const, 1657), сжщо и въ Petitot (Collect. complète des mem. I, 448); Blisnon въ Smith (the Chronicle of G. de Ville Hard., p. 194); Glisine е въ 7-я ржкопись (Wailly, 1874, p. 266); съвсѣмъ погрѣшно е въ Rhamnusius (de bello Const., V., 243): Pliscobam!

²⁾ Въ латински оригиналъ и италиански прѣводъ. Въ основитѣ му сж легнали най-вече даннитѣ на Вилхардуена, тия на Акрополита, Н. Хониата, Вилхелмъ Тирски, Antonius, Aemilius и т. н.; Ramnusio, della guerra di Constantinopoli.